

Forordning av Kong H. Visundall

100204

Lagmann Solems dom i Kjelstrupsaken er en fortsettelse av det juridiske falskmyntneri som "rettsoppgjøret" er bygget opp på.

Han må fortsette rettssvikken på samme måte som en løgner må fortsette å lyve for å dekke den første løgn.

Ifølge Deres referat nevner han kongens proklamasjon av 7/6-1940, men han nevner ikke at kongen og regjeringen allerede dagen etter i regjeringsmøte den 8/6-40 gir fullmakt til general Ruge om å avtale kapitulasjonsbetingelserne med Tyskerne. Dermed fraskriver kongen og regjeringen seg bestemmelsesretten i disse ting.

Den 10/6-40 inngår general Ruge v/ Roscher Nielsen kapitulasjonsavtalen med Tyskerne og forplikter herunder alle norske stridskrefter til ikke å gripe til våpen igjen. I siste halvdel av nest siste avsnitt av avtalens punkt 5 forpliktet endog sivile myndigheter og sivilpersoner på en slik måte, at det blir klart at kapitulasjonen forplikter hele landet og folket.

Kongen og regjeringen kan etter dette ikke forplikte folket med rettslig eller strafferettslig virkning ved et avskedsbudskap i radio for flukten, ~~forplikter landet til~~ til fortsatt å være i krig med Tyskland.

De har ~~da~~ i sit budskap da også bare erklært at de reiser for å fortsette kampen utenfra (så å si privat.)

General Ruges proklamasjon sier ~~heller~~ intet om at landet skal fortsette kampen, men han håper at de som fortsetter striden ute (frivillig organiserte eller i alliert tjeneste) tilslutt vil innfri løftet. ~~at kongen~~ ^{at de} blev anerkjent av de nøytrale stater er intetsomhelst bevis for at landet fortsatt var i krig, slik som Solem forsøker å fremstille det.

~~at tyskerne~~ ^{ikke bevis for endt krig} befestet kysten ~~er intet bevis for endt krig~~ og Mil.org. som ikke bar synlige kjenningstegn og ikke bar sine våpen åpent, savner ifølge Haagerkonvensjonen, som også er vedtatt av Norge, enhver rettsbeskyttelse som krigførende, kan ikke med rettsvirkning anføres som bevis.

~~at Tyskerne~~ ^{ikke bevis for endt krig} først hele 3 år etter kapitulasjonen arresterte de norske offiserer og sendte dem til Tyskland fordi så mange brøt sit æresord og rømte til England må heller tas som bevis for at Norge i disse tre år ikke hadde vært i krig med Tyskland.

Men Solem nevner intet om at frifinnelsesdommen over kapt. Hauglie viser at kongen og regjeringen ingen rett hadde til å forlange at norske offiserer skulde fortsette krigen, hvilket de måtte ha hatt hvis Norge fortsatt hadde vært i krig. Solem nevner heller ikke at general Ruge som oberstbefalning rømte til England og at han senere nektet å flykte til England trots han ikke hadde sitt æresord.

Heller ikke nevner han noe om at de norske soldater i Sverige med londonregjeringens samtykke, blev sent tilbake til Norge i "fiendens vold".

Det faktiske forhold er, at Kongen og regjeringen organiserte en personlig kamp ved hjelp av frivillige, men dette innebærer ingen rettslige forpliktelser for resten av det norske folk, fordi Norge ikke var i krig etter 10/6 1940.

med,